

„Konkrét **tettek:**
ez a
szeretet”

Életige

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!”
(Ef 4,32)

2006. augusztus

8

Konkrét és lényegre törő ez az életprogram. Önmagában is elég lenne ahhoz, hogy másfajta, testvéribb, szolidárisabb társadalmat építhessünk.

Jóindulat:

A másik javát akarjuk.

„Egyé válunk” a másikkal, üresen közeledünk hozzá, félretesszük az érdekeinket, az ötleteinket, az előítéleteket, amelyek elhomályosítják a látásunkat. Mindezt azért, hogy így magunkra vehessük felebarátunk minden terhét, gondját, fájdalmát, és osztozni tudjunk az örömeiben.

Mindez röviden azt jelenti, hogy a **körülöttünk lévőkért élünk.**

**A könyörületesség:
Elfogadjuk a másikat
olyannak, amilyen.**

Nem amilyennek mi szeretnénk, hanem más jellemvonásokkal. Ki kell tágítani a szívünket, hogy képes legyen befogadni mindenkit, különbözőségével, korlátaival és ügyetlenségével együtt.

**A megbocsátás:
A másikat mindig újak
látjuk.**

A legszebb, a leginkább meghitt kapcsolatokban – a családban, az iskolában, a munkahelyen – is van bőven súrlódás, nézeteltérés, ütközés.

Komoly és áldozatos odafigyelést kér tőlünk, hogy mindenkire úgy tekintsünk nap mint nap, mintha nem ismernénk, mintha egészen új ember lenne. Hogy egyáltalán ne emlékezzünk a sértésekre, inkább borítsunk be mindent szeretettel, szívből megbocsátva, mint Isten, aki megbocsát és felejt.

Ennek a magatartásnak tényekben, konkrét cselekedetekben kell megnyilvánulnia. Jézus is úgy mutatta meg, mi a szeretet, hogy meggyógyította a beteget, jóllakatta a tömeget, halottakat támasztott fel, vagy megmosta tanítványai lábát. Tettek és tettek: ez a szeretet.

Történt egyszer, hogy...

Rose Angela vagyok Kenyából. Az életben én is megismertem a fájdalmat, de Isten szeretetét is. Nemrég játék közben egy fiú felsértette a nővérem lábát. **Mikor megkértem, hogy hagyja abba, ő felém hajította a botját,** és szerencsétlenül néhány tűske a szemembe hatolt. A kórházban három napig kellett várnom a műtét előtt. Sokat szenvedtem. Nem akartam, hogy a családomnak probléma legyen, és azt kérdeztem: „**Miért pont velem történt ez?**”

Az első műtét után elvesztettem a látásomat. A második volt a legfájdalmasabb. **Egyik gyógyszer mellékhatása miatt** minden nap

lebénultam egy órára. Attól félttem, hogy többé nem tudok járni. **A helyzetem** és a körülöttem lévők érzése ellenére is úgy gondoltam, hogy meg kell bocsátanom annak a fiúnak, és segíteni a családomat, hogy ők is ugyanígy tegyenek. **Attól kezdve** új bizalmat éreztem Istenben, és bátorságot kértem tőle a továbbiakért. Mikor az orvosok azt mondták, hogy soha többé nem fogok látni, mindenki arra számított, hogy sírni fogok. – Miért szomorkodjak Azért, ami nem az enyém? – magyaráztam nekik – Hálát adok istennek, hogy két szemet adott, és most csak egyet veszítettem el.

Múlt évben megtudtam, hogy egy átültetéssel újra láthatok. Egy drága műtétről volt szó, de lehetővé vált, mert sokan segítettek olyanok, akik osztják a mi életszemléletünket. A műtét sikerült és most már látok.